

HİKAYE KİTABININ ÖZETİ:

Karanlık ve serin eylül gecesinin yıldızsız seması altında Selanik, sanki gündüzki heyecanlardan , gürültülerden yorulmuş gibi , baygın ve sakin uyumaktadır.Rıhtım tenhadır. Olimpos Palas'ın , Kristal'in, Splandit Palas'ın,diğer küçük gazinoların lambaları çoktan sönmüştür.Tramvay yolunu tamir için yığılmış parke taşlarının ilersinde,denize inen küçükmerdivenin başında,hareketsiz bir gölge dimdik durmaktadır.Gölgenin sahibi tahsilini Paris'te bitirip daha sonra dolgun bir maaşla İzmir'egiden ve orada aşık olduğu güzel bir İtalyan kızı olan Grazia ile evlenen genç mühendis Kenan Bey'dir.Kenan Bey Türklüğe, yani medeniyetsizliğe karşı olan garazi Avrupalılara, onların adetlerine, ananelerine, terbiyelerine,cemiyetlerine hayran olan ve bunları uygulayan kişiliği ile tanınmaktadır.Nazik ve şendir. savaşa tamamen karşıdır. İşte bu gece Kemal Bey kırk sekiz saat boyunca işittikleri,gördükleri gazetelerde okuduklarının etkisindedir. Son derece rahatsızdır. Çünkü savaş çıkmıştır. İtalya Trablus'a saldırmıştır. Hayran olduğu, insaniyete hizmet ettiğine inandığı Avrupalıların önceden önem vermediği hatta bazen çok doğal bulduğu hareketleri aklına gelmektedir. İlk Frasa'yı hatırlar. Daima fazilete, insaniyete hizmet ettiğini haykıran bu millet, yüz senedir Afrika'yı kana boyamakta, masum, silahsız insanları öldürmekte onları esir edip hayatlarını, ruhlarını zaptetmektedir. Daha sonra İngiliz'leri düşünür ve İspanyol'ları, Almanla'rı hatta Belçika ve Portekiz'lileri en sonunda da İtalyan'ları düşünür. Hepsi aynıdır. Kenan Bey yıllarca ruhunu zapteden bu toplumun, Avrupalıların naçiz bir kulu, hizmetcisi olduğunu düşündükçe kahrolmaktadır. Düne gelinceye kadar kendisine bile Türküm demeye sıkıldığını ve bu memlekette kendisi gibi tarihinin büyüklüğünü, mazisinin şerefini, dedelerinin şanını bilmeyen, inkar eden, milliyetinden uzak ve hatta utanan nekadar Avrupalılaşmış renksiz olduğunu düşünerek yürür. Evine gitme düşüncesinden uzaktır. Şuursuz bir şekilde Splandi Palas'ın önüne gelir. Bir odaya çıkar ve yatağa uzanır. Yaşadığı olaylar onu şaşırtmış, mevcudiyetini perişan etmiştir. Hakaretin, tecavüzün, itisafın şiddetinden ansızın uyanan millet, İtalyan mektebinin, acentasının, hastanesinin, hatta konsolosluğunun armalarını parcalamış, bayrak direklerini kırmış, sancaklarını yırtmıştır. Ne kadar İtalyan varsa şüphsiz kovulacaktır. İtalyan dostu görünecek bir Türk şüphesiz lanetler, nefretler, içinde tahkir olunacak, memleketten dışarı çıkarılacaktır. Baş ağrımakta başını arısından gözleri yaşarmaktadır. Yüzükoyun döner, gözünün önüne zevcesi, çocuğu, evi gelir. O hiç böyle bir günü düşünmemiş bu ana kadar mesut yaşamıştır. Avrupadan

geldiği seneyi, gençlik ve bekarlık günlerini hatırlar. Bir İtalyan'la izdaviç etmek, hayatını birleştirmek ona doğal görünmüş, hatta iftihar edebilecek bir mumtazlık gibi gelmiştir. Gerçi Grazia ile evlenmek istediğinde Grazia'nın babası Kenen Bey'in Türk oluşundan dolayı bir barbar, bir medeniyet düşmanına kızını vermei şiddetle reddetmiştir. Daha sonra ise gerek kişisel menfaatlerini gerekse kızıyla yaptığı bir konuşma sonrasında Kenen Bey'i Rumeli ve Anadolu'da Türk namı altında yaşayan onyedimilyon Rumdan biri olarak değerlendirir. Hikaye, gençliğini Makedonya'da geçirmiş eski bir zabitin hatıralarından alınmıştır. Sene 1903, yer Pirbeçik, genç zabıt halinden ve içinde bulunduğu ortamdan oldukça şikayetçidir. Bu duruma rağmen kendine verilen görevleri yerine getirmeye çalışmaktadır. Genç zabıt, devamlı İstanbulu düşünmekte, o güzel İstanbul günlerinde yaptığı hovardalıkları anmaktadır. Şuan içinde bulunduğu durumu o eski günlere ne kadar zıt olduğunu, çekilmez olduğunu düşünmektedir. Oysa kendisi Hayat-ı Askeriye'ye başlamadan öncehayallinde mükemmel, muntazam, şık bir ordu vardır. Taburun tüfekçisi Agah Usta da, genç zabitin bu durumu halinin farkındadır. Agah Usta bir akşam genç zabitin odasına gelerek ona bozuk İstanbul şivesiyle nasihatler vermeye başlar. Ona artık İstanbul hayallerini bir kenara bırakması gerektiğini Olayları fazla kafasına takmamasını, gerektiğinde gülüp geçmesini hatta akşamları gerektiğinde bir tek atmasını ve kendisinde buna eşlik edebileceğini söyler. Agah Usta ayrıldıktan sonra genç zabıt onun söylediklerinde doğruluk payı olduğuna kanaat getirir. Bir süre sonra genç zabitin Velmefçe taraflarındaki keşif görevine talip olur. Genç zabıt kendisine verilen keşif görevi sırasında, düşmana ait boş erzak ambarları ve bir kaç köyden toplanan yüz-yüzelli kadar silahtan başka bir şey elde edememişlerdir. Çivarda bir çete olabileceği ihtimaline karşı müfrezesiyle birlikte köyde kalır.

İlk günler oldukça zordur. Yerleştiği kırık dökük, pislik içinde olan ev ve bulunduğu ortam adeta bütün mevcudiyetini yok etmiş, caresiz bırakmıştır. Taki bir sabah penceresinden bakarken gördüğü Bulgar kızına kadar. Genç zabıt bu kızdan çok etkilenir. Ona ilk görüşte aşık olmuştur. Yaşadığı bütün olumsuzlukları ona unutturmuş sanki aklını başından almıştır. Bütün her şeyi bırakıp uzaklara kaçmayı bile düşünmeye başlamıştır. Lakin kendisinin bir Türk zabiti olması, ailesini ve ülkesini kötü bir duruma düşmemesi için, uzaktan uzağa kendi içinde bir aşk yaşamaya başlar. Bulgar kızı da bu durumun farkındadır. Genç zabitin devamlı onu izlediğini ve gözetlediğini bilmektedir. Bulgar kızıda genç zabiti her gördüğünde şu şarkıyı söylemektedir.

'Naş, naş

Çarigrad naş..

Raz-va-tri'

Bu şarkının kendisi için söylenen bir aşk şarkısı olduğuna inanan ve bundan çok etkilenen zabıt şarkıyı kendince tercüme eder.

'Seni çok seviyorum

Seni çok seviyorum

Balkanlar'dan Şıka'dan

Aşıp geldim sana

Genç zabıt şarkı sözlerini bu şekilde çevirdikten sonra, genç kızın söylediği şekilde mırıldanmaya başlayarak, kızın her geçişinde ona doğru söyler. Ne yazık ki genç zabıt için ayrılık zamanı gelmiştir. Askerler manastıra geri çağrılmaktadır. Oysa genç zabıt güzel Bulgar kızıyla bir tek kelime bile konuşamamıştır. Ona bu şekilde veda etmeden gitmek iztemez. Çantasında hiç kullanmadığı kolonyayı gideceği sabah hancının çırağı ile göndermeye karar verir. Böylece genç zabitin gönderdiği hediyeği genç kız ne reddedebilecek ne de teşekkür edebilecekti. O sabah zabıt pençereden dışarı baktığında güzel kızı göremez. Yine de çırağı yanına çağırır ve hediyeği tarif ettiği kıza teslim etmesini söyler, çırakta ona kızın adının Rada olduğunu söyleyerek odadan ayrılır. O sırada hancı içeri girer ve zabitin toplanmasına yardımcı olmaya başlar. Artık zabıt dayanamayarak Rada'yı tanıyıp tanımadığını sorar. Hancıda kendisini pek tanımam ,ama babası iyi adam değildi, kilisede papaz iken kalktı bir gün komite oldu, geçen senede Velmefce'de vuruldu diye cevap verir. Zabıt daha sonra o çok merak ettiği şarkı sözünün manasını sorar. Alacağı cevap onu yıkacak, kendisinden nefret etmesine neden olacak vicdanını rahatsız edecektir. Aşk şarkısı zannettiği şarkının Türkçe karşılı şudur. 'Bizim olacak, bizim olacak İstanbul bizim olacak'

HÜRRİYET BAYRAKLARI

Hikayenin kahramanı olan Türk , sıcak ve yorgun geçen bir günün akşamında Demirhisar'dan Cumayıbala'ya gelerek bir otele yerleşir. Sabahleyin zurna ve davul seslerine karışan naralar, türkülerin gürültüsü ile uyanır.Gerininirken, bu kansız ve hakikate ancak manasız alkış tufanlarından ibaret olan zavallı düzme Türk inkılabının ikinci senesi olduğunu hatırlar. Milli bir bayram olduğunu “Lakin, acaba hangi milletin bayramı? “ diye düşünerek kalkar.Pencereden bakar,dışarıda karmakarışık bir kalabalık,kaynaşarak gitmektedir.Bulgar dükkanları açıktır.Sahipleri bu diyara yeni gelmiş hakim yabancılar gibi önlerinden geçen sırma cepkenli Türk delikanlılarına gülümseyerek bakmaktadırlar.Bir süre bu geçiş törenini , On Temmuz kutlamalarını izler.Dalmıştır, Türkiye'nin, vatanının ,bu mutlaka öleceğine iman edilen hasta adamın hayatını düşünür, yeise pek benzeyen acı bir hisle bütün zihniyetinin büzüldüğünü,işlemez bir hale geldiğini duymaktadır.Odanın kapısı açılır, Rum otelciatlarının hazır olduğunu söyler.Razlık'a gidecektir. Giyinir,yola çıkar.Bir saat sonra Papaz Bayırı'nı çıkan dik yokuşu tırmanmaktadır.Atından iner,tepeye çıkar.Biraz ileride bir atlı görür,kılıcının parıltısından bir zabıt olduğunu anlar.Oda dinlenmektedir.yanına gider.Türkiye'de takdim vetakatdümebinced olmadığına Selam verir.Nereye gittiğini sorar. Gülümseyerek cevap verir.

'Razlık'a efendim siz?'

'Ben de'

'O halde beraber gideriz'

Konuşmaya başlarlar. Konu politikadan açılır. Kahramanımız On Temmuz'un buralarda bile takdir olduğunu söyler. Mülazım kahramanımızın hayretine canı sıkılmış gibi bir tavırla 'On Temmuzunu takdir etmek...' bu da lafmı? Bu bizim en büyük en şanlı günümüz, en mukaddes milli bayramımız keşke bir gün yerine üç gün olsa der. Kahramanımız iddaaların aksini söyleyerek asabi munakaşacıları kızdırmak hoşuna gittiğinden ilave eder.

'Hem bu nasıl milli bayram? Hangi milletin bayramı?'

'Osmanlı milletin.....'

'Osmanlı milleti demekle Türkleri mi kastediyorsunuz?'

'Hayır, asla ... Bütün Osmanlıları... '

‘Bütün Osmanlılar kimlerdir?’

‘Tuhaf sual! Araplar,Arnavutlar, Rumlar, Bulgarlar, Sırpalar, Ulahlar, Yahudiler,

Ermeniler, Türkler...Hasılı hepsi...’

‘Bunlar demek hep bir millet?’

‘Şüphesiz...’

‘Fakat ben şüpheliyim’ der.

Bu mümkün değildir ve bu imkansızlık nasıl riyazi ve bozulmaz bir kaide ise birbirlerinden tarihleri , ananeleri, meyilleri, müesseseleri, lisanları, mefkureleri ayrı milletleri cem edip hepsinden bir millet yapılamayacağını, bunları bir sayıp Osmanlı demesinin yanlış olacağını söyler Mülazım şaşırmıştır. Onun şüphesiz ilk defa işittiği, bu kadar basit ve adi bir hakikaten şaşalamasını sersemliğe çevirmek için sözlerine devam eder. Osmanlılık kelimesinin duveli bir tabirden başka bir şey olmadığını , Rumlar’ın, Bulgarlar’ın, Sırpalar’ın, bütün o eski esirlerimiz olan bugünkü uyanık milletlerin, Türkler’den intikam almak ve kendi öz kardeşleriyle, Balkan hükümetleriyle birleşmekten daha tabi daha makul, daha haklı mefkureleri olmayacağını anlatır. Lakin mülazım anlamadığını, gözlerinden, birden coşmasından anlaşılmaktadır. Mülazım ‘sizinle münakaşa edemem’ der. Çünkü fikirlerimiz taban tabana zıt anlamdadır...! Ayağa kalkarlar, atlarını yedeğe alarak yüremeye başlarlar. Bir süre sonra mülazım ‘ah, bakınız azizim...’ diye haykırır, ‘bakınız işte Osmanlılığın şahidi’.

Parmağıyla bin metre kadar ileride ucurlu bir yarı kenarındaki küçük bir Bulgar köyünü gösterir. Köydeki sallanan kırmızı kırmızı hürriyet bayraklarının bugünkü Osmanlıların birbirleriyle en samimi ve hakiki kardeş olduklarını dünyaya anlattıklarını, bu mukaddes On Temmuz gününü alkışlayan kırmızı bayrakları gösterir. Bulgar köyündeki insanların, Osmanlı vatanına düşmanlar hücum ettikleri zaman kendilerinden önce onların koşacaklarını, Osmanlılık namına kanlarını dökeceklerini savunur. Kahramanımız kendini tutamaz ve ‘Bu Bulgar’lar ha?...! der.

‘Evet bu Bulgarlar en sadık Osmanlılardır. Komitacılarla hiç münasebetleri yoktur. Fakat siz mutassıpsınız inanmazsınız. Daha sonra yollarından bir buçuk saat kaybedecek olmalarına

rağmen kahramanımız mulazımın ısrarlarına dayanamaz ve köye gitmeye karar verirler. Köye geldiklerinde mulazımın en sadık dost dediği Bulgar'ların, tam aksine vurdumduymaz tavırları , hain ve kızgın bakışları ile karşılaşmışlar ve en önemlisede mülazımın hürriyet bayrakları sandığı şeylerin aslında hava aldirmek üzere güneşe asılmış kırmızı biber dizeleri olduğunu şaşkınlık ve acı içinde görmüşlerdir.

3.KİTABIN ANA FİKRİ:

Türklük, Türkçülük ve milli benlik fikridir.

4.KİTAPTAKİ ŞAHISLARIN DEĞERLENDİRİLMESİ:

KENAN BEY;Avrupa'da çalışan bir mühendistir.Sonuçta Avrupa'ya gittiği için pişman oluyor.Vatanı seven bir kişidir.

GRAZIA;güzel ve kendi kültürüne bağlı bir kadındır.Kenan bey'in eşidir.Türklerin düşmanı olarak sayılır.

PRİMO;Kenan beyin oğludur.Türk olduğunu için gurur duyardı,fakat Türkçe konuşmayı ve Türk kültürünü bilmedi.Kenan beyin etkisiyle kendi kültürünü sarılıyor.

5.KİTAP HAKKINDAKİ ŞAHSI GÖRÜŞLERİ:

Kitap abartılı bir şekilde yazılmamış.Gerçeği anlatan bir kitaptır.Yabancı bir ülkede yaşamak ne kadar zor olduğunu anlatıyor.Vatana her zaman saygı ve sevgi duymalıyız.

6.YAZAR HAKKINDA BİLGİ:

28.2.1884 tarihinde Gönen'de doğdu. Öğrenimine Gönen'de başlayan Ömer Seyfettin, Ayancık'ta ve annesiyle birlikte geldiği İstanbul'da Aksaray'daki Mekteb-i Osmaniye'ye devam etti, Eyüp'teki Baytar Rüşdiyesi'ni bitirip asker çocuğu olduğu için Kuleli Askeri İdadi'sine yazıldı (1893), bir müddet sonra da Edirne Askeri İdadisi'ne naklolarak öğrenimini burada tamamladı. Daha sonra İstanbul'da Mekteb-i Harbiye'ye gelen Ömer Seyfettin, piyâde mülâzımı sânisî rütbesiyle buradan mezun oldu. Teğmenlikle İzmir'de (1903-1910), sonra üsteğmen olarak Rumeli'de görev yaptı (1908-1910). Askerlik'ten ayrılıp Selanik'e gelerek, Genç Kalemler dergisinde yazmaya başladı. Balkan Savaşında tekrar

subay olarak orduya döndü, Yunanlılar'ın elinde bir yıl kadar esir kaldı. Esareti sırasında da öykü yazamaya devam ederek bunları Halka Doğru, Türk Yurdu ve Zakâ dergilerinde yayımladı. İstanbul'a dönünce ordudan ikinci kez ayrılıp, ölümüne kadar Kabataş Lisesi edebiyat öğretmenliği yapan Ömer Seyfettin, 6 Mart 1920 tarihinde İstanbul'da öldü..

Öykü Kitapları

Sağlığında, Tarih Ezelî Bir Tekerrürdür (1910), Harem (1918), Efruz Bey (1919) adlı hikâye kitapları yayımlandı. Bilgi Yayınevi Bütün Eserleri adıyla yazarın tüm çalışmalarını 16 kitapta topladı. Ömer Seyfettin'in bu seriden basılan öykü kitapları şunlar: Kahramanlar, Bomba, Harem, Yüksek Ökçeler, Yüzakı, Yalnız Efe, Falaka, Aşk Dalgası, Beyaz Lale, Gizli Mabet.

Diğer Roman Özetleri

Kitap Özetleri